

ביאור בדרך אפשר

1 (כפי ששקף ענין הגלוי בהעצמות). וענין זה נפעל במתן
 2 תורה, כי במתן תורה נהיה בטול הגזרה דעליונים לא ירדו
 3 לתחתונים ותחתונים לא יעלו לעליונים כי עד מתן תורה היתה
 4 גזירה בדומה למלך שגזר ואומר "בני רומי לא ירדו לסוריה ובני סוריה לא
 5 יעלו לרומי", היינו שתחתונים לא יעלו
 6 למעלה והעליונים לא ירדו למטה.
 7 ובמתן תורה נתבטלה גזירה זו של
 8 הפרדה בין רוחניות לגשמיות, כלומר
 9 שנתאפשר יחוד גמור בין התחתונים
 10 לעליונים על ידי התורה שניתנה כדי
 11 לעשות שלום בעולם, שלום בין פמליא
 12 של מעלה (רוחניות) לבין פמליא של
 13 מטה (גשמיות)⁸, ולכן נפעל אז
 14 ענין המשכת העצמות בגלוי
 15 בכל מקום. ולכן נאמרו
 16 במתן תורה דברים פשוטים
 17 דוקא, כי במתן תורה חדרה
 18 המשכת העצמות בכל סדר
 19 ההשתלשלות גם בדברים
 20 הכי פשוטים כפי שמוסבר
 21 בחסידות שהמצוות שקיימו האבות
 22 נמשלו לריח, שריח אינו עצם הדבר,
 23 ולמרות שריח האדם דבר מה, לא
 24 יחסר על ידי זה מן הדבר עצמו מאומה
 25 - כך קיום המצוות אצל האבות היה
 26 כדוגמת הריח שאינו עצם הדבר.
 27 לעומת זאת במתן תורה הכניס הקב"ה
 28 עצמותו בתורה ומאז ממשכים ישראל
 29 בקיום התורה והמצוות אלוקות
 30 החודרת את הגשמיות. ואדרבה,
 31 המשכת העצמות שיכת
 32 לענין המטה דוקא, במקום
 33 תחתון ביותר, וכמבאר
 34 בארפה בכמה מקומות,
 35 ובפרט בדרושי אדמו"ר
 36 האמצעי⁹, שקל הגבוה גבוה
 37 ביותר יורד למטה מטה
 38 ביותר כמשל נפילת חומת אבנים,
 39 ככל שמקומה של האבן בחומה גבוה

ביאור בדרך אפשר

יותר, כן תיפול למרחוק יותר. וזהו גם הטעם למה שענין מתן
 תורה היה בדברים פשוטים דוקא, משום שהמשכת העצם
 היא בדברים תחתונים ופשוטים ביותר, הן בכללות
 העולמות, בעולם הכי תחתון שאין למטה ממנו¹⁰, והן
 בעולם זה עצמו, בדברים
 פשוטים שבו. ויש לומר
 דזהו גם פן מה שנאמר במתן
 תורה וידבר אלקים את כל
 הדברים האלה לאמר¹¹, דיש
 לומר שפרוש לאמר כאן¹²
 הוא שהגשמי והתחתון עצמו
 נעשה האומר (א זאגער),
 משום שאז היתה המשכת
 העצמות מצד ענינו (של
 התחתון) שענין המשכת עצמותו
 ית' מתגלה מצד תכונתו של הגשמי
 והתחתון עצמו ועל כן יתפרש תיבת
 'לאמר' שהגשמי והתחתון הוא האומר
 וממשיך את עצמותו של הקב"ה*.
 וזהו וכל העם רואים גו'
 וירא העם וינעו וייעמדו
 מרחוק, שזה (ענין הביטול) היה
 מעין כלי להמשכת העצמות.
 דהנה כדי שתהיה המשכת
 העצמות במתן תורה, הנה
 אף שאין שיהיה ענין
 של כלי ממש אל העצמות,
 מפל-מקום צריך שיהיה
 מעין הקנה וכלי אל גלוי
 העצמות, על-ידי הסרת
 ההעלמות וההסתרים
 והבלבולים. ועל-דרך
 המבאר במקום אחר¹³ בענין
 ג' בחינות אתערואת-דלעילא
 ענין הגלוי בהעצמות). וענין זה נפעל במתן
 תורה, כי במתן תורה נהיה בטול הגזרה
 דעליונים לא ירדו לתחתונים ותחתונים לא יעלו
 לעליונים⁸, ולכן נפעל אז ענין המשכת העצמות
 בגלוי בכל מקום. ולכן נאמרו במתן תורה
 דברים פשוטים דוקא, כי במתן תורה חדרה
 המשכת העצמות בכל סדר ההשתלשלות גם
 בדברים הכי פשוטים. ואדרבה, המשכת
 העצמות שיכת לענין המטה דוקא, במקום
 תחתון ביותר, וכמבאר בארפה בכמה מקומות,
 ובפרט בדרושי אדמו"ר האמצעי⁹, שקל הגבוה
 גבוה ביותר יורד למטה מטה ביותר גם
 הטעם למה שענין מתן תורה היה בדברים
 פשוטים דוקא, משום שהמשכת העצם היא
 בדברים תחתונים ופשוטים ביותר, הן בכללות
 העולמות, בעולם הכי תחתון שאין למטה
 ממנו¹⁰, והן בעולם זה עצמו, בדברים פשוטים
 שבו. ויש לומר דזהו גם פן מה שנאמר במתן
 תורה וידבר אלקים את כל הדברים האלה
 לאמר¹¹, דיש לומר שפרוש לאמר כאן¹² הוא
 שהגשמי והתחתון עצמו נעשה האומר (א
 זאגער), משום שאז היתה המשכת העצמות
 מצד ענינו (של התחתון)*.
 וזהו וכל העם רואים גו' וירא העם וינעו
 וייעמדו מרחוק, שזה היה מעין כלי
 להמשכת העצמות. דהנה כדי שתהיה המשכת
 העצמות במתן תורה, הנה אף
 שאין שיהיה ענין של כלי ממש אל העצמות,
 מפל-מקום צריך שיהיה מעין הקנה וכלי אל
 גלוי העצמות, על-ידי הסרת ההעלמות וההסתרים
 והבלבולים. ועל-דרך המבאר במקום אחר¹³ בענין
 ג' בחינות אתערואת-דלעילא

(8 ראה שמו"ר פ"ב, ג. תנחומא וארא טו. 9) שערי אורה ד"ה יביאו לבוש מלכות פ"ב ואילך. וראה גם ד"ה באתי לגני תשי"ט פ"ד ואילך. (10 תניא פל"ו. 11) יתרו כ, א. 12) ראה בזה לקו"ש ח"ו ע' 119. וש"נ. 13) לקו"ת שה"ש כג, ד ואילך.

(* ובזה יש לבאר דברי הילקוט (שהובא לעיל) "שכאור"א מישראל ה' אומר עמו ה' הדבור מדבר, היינו שכל אר"א הרגיש בנפשו את השם הוי' שהאיר בנפשו. . ושרש ההמשכה היא מבחי' עצמות א"ס" (ט"ד"ה וכל העם תרע"ח).

וכל העם רואים את הקולות ואת הלפידים

ביאור בדרך אפשר

ביאור בדרך אפשר

1 [=התעוררות העליון מלמעלה], א- האתערוּתא־דלְעילָא המעוררת
 2 וקוּדְמַתְּ לְאַתְעָרוּתָא־דְלְתַמָּא [=התעוררות התחתון מלמטה], ב-
 3 וְהֵאֲתַעְרוּתָא־דְלְעִילָא הַנְּמִשְׁכַּת עַל־יְדֵי (כתוצאה ולפי ערך)
 4 אַתְעָרוּתָא־דְלְתַמָּא, ג- וְהֵאֲתַעְרוּתָא־דְלְעִילָא שְׁלַמְעָלָה
 5 מֵאַתְעָרוּתָא־דְלְתַמָּא בדרגה זו
 6 נמשכת התעוררות והשפעה מהעליון
 7 שלמעלה שהיא באין־ערוך לעבודת
 8 התחתון, אֵלָא שְׁקוּדְשָׁא־בְרִיָּךְ־
 9 הוּא לֹא שְׂרִיָּא אֵלָא בְּאַתְרֵי
 10 שְׁלִים [= הקב"ה אינו שורה אלא
 11 במקום שלם]¹⁴, הֵיִינוּ שְׂכַדֵּי
 12 שְׁתַּהֲיָה אַתְעָרוּתָא־דְלְעִילָא
 13 זו, צְרִיף שְׁהֶאֱתַר שְׂאֵלֵיו
 14 נְמִשְׁכַּת יְהִיָּה שְׁלִים (אף
 15 שְׂאִין זֶה מְמַשֵּׁיף אוֹתָהּ),
 16 הֵיִינוּ, שְׁהוּא (שפע נעלה זה)
 17 קְשׁוּר עִם אֲתַר זֶה דְּוָקָא.
 18 וְעַל־דְּרַף־זֶה הוּא לְמַעְלָה
 19 יוֹתַר, בְּהַמְשַׁכַּת הַעֲצָם, שְׁגַם
 20 לְזֶה צְרִיף הַסֵּרַת הַהַעֲלָמוֹת
 21 וְהַסֵּרַתִּים וְהַבְּלוּלִים עַל יְדֵי
 22 בִּיטוּל הָאֵדָם בְּחִלְיָה, כִּי קוּדְשָׁא־
 23 בְּרִיָּךְ־הוּא לֹא שְׂרִיָּא אֵלָא
 24 בְּאַתְרֵי שְׁלִים, וְזֶה הִיָּה הַעֲנִין
 25 דְּוִירָא הָעָם וַיְנוּעוּ וַיַּעֲמְדוּ
 26 מִרְחוּק־
 27 וְהַעֲנִין יוֹכֵן עַל־פִּי הַמְּבַאֵר
 28 בְּדַבּוּר הַמִּתְחִילִי, וְכָל הָעָם
 29 רוֹאִים דְּשִׁנַּת תַּרְעִיָּה
 30 (בְּהַמְשֵׁף תַּרְעִיָּה¹⁵), שְׁקָדָם
 31 לְכָל הַיְוָה וְהַתְּהוּוֹת (י"ש)
 32 צְרִיף לְהִיּוֹת הַהֲעָדָר (אין),
 33 וְכִמּוֹ עֲנִין הַצְּמִצּוֹם שְׁבִשְׁבִיל
 34 הַגְּלוּי כְּדוּגְמַת הַתְּבַלְלוֹת הַתְּלַמִּיד
 35 לְרַבּוֹ הַמְּפַנֵּה מִקוֹם בְּתוֹדַעַת הַתְּלַמִּיד
 36 לְגִילוּיִם הַנְּעִלִים מִמּוֹרוֹ. דְּזֶהוּ¹⁶
 37 גַּם כֵּן עֲנִין הַתְּרַדָּה עַל־יְדֵי
 38 הַקּוּלוֹת וּבְרָקִים שְׁהִיּוּ בְּמַתָּן
 39 תוֹרָה (שְׁזָהוּ עֲנִין וַיִּרְא הָעָם
 40 וַיְנוּעוּ גו', עֲנִין הַתְּרַדָּה),
 41 כִּידוּעַ שְׂבַמַּתָּן תוֹרָה נַעֲשׂוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 42 מְצִאוֹת־חֲרָשָׁה, וְלִכְל הַתְּהוּוֹת חֲרָשָׁה
 43 קוּדָם לֵה עֲדָר וּבִיטוּל הַמְּצִאוֹת

הקודמת שְׁזָהוּ הַהֲעָדָר הַקוּדָם אֵל הַיְוָה (בחינת ירידה צורך
 עליה), כְּדֵי שְׁיִהְיֶה בְּבַחֲיִנַת בִּטּוּל שְׁיִוְכְּלוּ לְקַבֵּל אֶת גְּלוּי
 הַעֲצָמוֹת בְּמַתָּן תוֹרָה. שְׁהֲעָדָר זֶה (ביטול ישותם הגשמית) הוּא
 הַהֲכָנָה וְהַכְּלִי לְהַמְשַׁכַּת הַעֲצָם, שְׁהוּא הַיְוָה הָאֲמִתִּית.
 וּמְמַשֵּׁיף בְּהַמְשֵׁף תַּרְעִיָּה־ב
 שֵׁם, דְּעֲנִין זֶה קְשׁוּר גַּם עִם
 הַגְּלוּת הָאֲחֵרוֹן, עַקְבָּתָא
 דְּמַשְׁיָחָא כִּיתְרוֹן הָאוּר הַבָּא מִן
 הַחוּשֵׁךְ, וַיִּתְּרָה מִזוֹ, כְּגוּל יִירִידָה כֵּן
 גוּל הַעֲלִיָּה, דְּכָשֵׁם שְׂפִיֲצִיָּאת
 מְצָרִים וּמַתָּן תוֹרָה הִנֵּה בְּתוֹר
 הַכְּנָה לְהַגְּלוּי דְּמַתָּן תוֹרָה
 הִיָּה צְרִיף לְהִיּוֹת הַקְּדָמַת
 הַהַעֲלָם וְהַסֵּסְתַר דְּגְלוּת
 מְצָרִים, שְׁהוּא עֲנִין הַהֲעָדָר
 הַקוּדָם לְהַיְוָה, עַל־דְּרַף־זֶה
 הוּא בְּתוֹרָתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ,
 פְּנִימִיּוֹת הַתוֹרָה, שְׁהַהֲכָנָה
 אֵלֶיָּה הִיא עַל־יְדֵי הַהֲעָדָר
 וְהַהַעֲלָם שְׂבִכָל הַגְּלוּת,
 וּבְכַפְרֵט בְּגְלוּת הַזֶּה הָאֲחֵרוֹן,
 וּבְעַקְבָּתָא דְּמַשְׁיָחָא, שְׁזָהוּ
 הַגְּלוּת הַכִּי הָאָרֶץ וְכוּ' וְגְלוּת
 הַמֵּר וְכוּ', שְׁזָהוּ הַהֲעָדָר
 הַגְּדוֹל בְּיוֹתַר, וְלִכֵּן בָּאִים
 עַל־יְדוֹ אֵל הַיְוָה הָאֲמִתִּית
 שְׁהִיא הַגְּאֻלָּה הָאֲמִתִּית
 וְהַשְּׁלָמָה שְׂאִין אַחֲרֶיהָ גְלוּת,
 דְּהַטְעַם שְׂאִין אַחֲרֶיהָ גְלוּת
 הוּא מְשׁוּם שְׂאִי אֲפָשָׁר
 הַהֲעָדָר הַקוּדָם אֵל הַיְוָה, כְּדֵי שְׁיִהְיֶה בְּבַחֲיִנַת
 בִּטּוּל שְׁיִוְכְּלוּ לְקַבֵּל אֶת גְּלוּי הַעֲצָמוֹת בְּמַתָּן תוֹרָה. שְׁהֲעָדָר זֶה הוּא הַהֲכָנָה
 וְהַכְּלִי לְהַמְשַׁכַּת הַעֲצָם, שְׁהוּא הַיְוָה הָאֲמִתִּית.
 וּמְמַשֵּׁיף בְּהַמְשֵׁף תַּרְעִיָּה־ב שֵׁם, דְּעֲנִין זֶה קְשׁוּר גַּם עִם הַגְּלוּת הָאֲחֵרוֹן,
 עַקְבָּתָא דְּמַשְׁיָחָא, דְּכָשֵׁם שְׂפִיֲצִיָּאת מְצָרִים וּמַתָּן תוֹרָה הִנֵּה בְּתוֹר
 הַכְּנָה לְהַגְּלוּי דְּמַתָּן תוֹרָה הִיָּה צְרִיף לְהִיּוֹת הַקְּדָמַת הַהַעֲלָם וְהַסֵּסְתַר דְּגְלוּת
 מְצָרִים, שְׁהוּא עֲנִין הַהֲעָדָר הַקוּדָם לְהַיְוָה, עַל־דְּרַף־זֶה הוּא בְּתוֹרָתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ,
 פְּנִימִיּוֹת הַתוֹרָה, שְׁהַהֲכָנָה אֵלֶיָּה הִיא עַל־יְדֵי הַהֲעָדָר וְהַהַעֲלָם שְׂבִכָל הַגְּלוּת,
 וּבְכַפְרֵט בְּגְלוּת הַזֶּה הָאֲחֵרוֹן, וּבְעַקְבָּתָא דְּמַשְׁיָחָא, שְׁזָהוּ הַגְּלוּת הַכִּי הָאָרֶץ וְכוּ' וְגְלוּת
 הַמֵּר וְכוּ', שְׁזָהוּ הַהֲעָדָר הַגְּדוֹל בְּיוֹתַר, וְלִכֵּן בָּאִים עַל־יְדוֹ אֵל הַיְוָה
 הָאֲמִתִּית שְׁהִיא הַגְּאֻלָּה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלָמָה שְׂאִין אַחֲרֶיהָ גְלוּת, דְּהַטְעַם שְׂאִין

ביאור בדרך אפשר

7	ויהי־רצון שְׁקִים זֶה בְּקָרוֹב	1	שְׁתֵּהִי מְצִיאוֹת שֶׁל גְּלוֹת
8	מִמֶּשׁ. בְּבִיאת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ,	2	גְּדוּלָה יוֹתֵר מִן הַגְּלוֹת הַזֶּה,
9	וְיִוָּלִיכְנוּ קוֹמְמִיּוֹת לְאַרְצָנוּ	3	מִפְּנֵי גֹדֵל וְתוֹקֵף הַשְּׁעִבּוֹד הָאֲחֵרוֹן
10	בְּנִעְרֵינוּ וּבְזַקְנֵינוּ גו' בְּכָנִינוּ	4	זֶה, וְלָכֵן גַּם הַגְּאֻלָּה
11	וּבְכַנּוּתֵינוּ ¹⁷ , וּבְמִהְרָה בְּיָמֵינוּ	5	(הַהֲוִיָּה) שְׁעַל־יְדוֹ, הִיא
12	מִמֶּשׁ.	6	גְּאֻלָּה שְׁאִין לְמַעְלָה הִימְנָה.
		7	וּבְכַנּוּתֵינוּ ¹⁷ , וּבְמִהְרָה בְּיָמֵינוּ מִמֶּשׁ.

(17) בא י, ט.

אגרות קודש

ב"ה, י"ח שבט, תש"כ

ברוקלין.

שלום וברכה!

במענה למכתבו מ"י"ג שבט, ומובנת הפליאה והתמימי שאינו כותב דבר מיום ההילולא וההתעודות, שבדאי הי' מה ביום זה, אף שהורגל בהעדר הכתיבה ככגון האמור, הנה אין חזקה להנהגה האמורה, כיון שאינה מתאימה למה שרצו רבותינו נשיאינו בהנהגת אנ"ש, וכידוע מרבנו הזקן בזה וכו' ועד לכ"ק מו"ח אדמו"ר בעל ההילולא.

בהנוגע לתוכן מכתבו אודות השידוך, - כמדומה פירשתי תמיהתי לחפזון, שבעיקר הוא בהנוגע לגיל בתו תחי', ועוד נוסף לאחר תוכן מכתבו זה, "אשר מורה טובה היא מאד, ובכדי לקבל תעודה מתאימה עלי' ללמוד עוד משך זמן בזה", ועוד והוא העיקר שסברתו, שתתארס והחתונה תהי' לאחר שתי שנים או שנה וחצי, אין זה ענין כלל, שהרי לא כימים הראשונים דורות אלה, ואין לבלבל נערה בגילה, במחשבות מהאירוסין עד לחתונה במשך זמן הנ"ל, ומובן ג"כ אשר תהי' החתונה בעוד איזה חדשים, גם זה אינו ענין, וכנראה שגם הוא מרגיש בזה.

וע"פ האמור, יניחוה לנפשה ללימודי' ולמלאכתה בקדש חינוך על טהרת הקדש, והשי"ת יוסיף בהצלחתה בעניני' ולאחרי שנה ויותר, תתענין בהנוגע לשידוכין.

בברכה לבשו"ט,

בשם כ"ק אדמו"ר שליט"א

מזכיר

.נ.ב.

כבקשתו נשלח המכתב מבלי לחכות לתור.